

Arrest

nr. 280 200 van 17 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. LUZEYEMO
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het tussenarrest nr. 275 135 van 7 juli 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 22 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, loco advocaat N. LUZEYEMO verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. RAUX, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2021 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 maart 2022 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 41 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat blijkens artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit het aan de gemeente toekwam om de bestreden beslissing te nemen en dus de gemachtigde van de staatssecretaris niet de bevoegdheid had de beslissing te nemen.

In een tweede onderdeel citeert verzoeker artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt het laatste lid van § 2 en stelt dat hij wel degelijk identiteitsdocumenten heeft voorgelegd die conform artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit zijn. Ook werd geen rekening gehouden met de gehele situatie. Verzoeker verklaart dat hij bij de aanvraag op 22 september 2021 had verklaard in de onmogelijkheid te zijn om een paspoort voor te leggen dat hij recent had verloren, reden waarom hij een kopie had voorgelegd van zijn paspoort met nr. [...], samen met een attest van de ambassade die de afgifte van het verloren paspoort bevestigt. Hij citeert uit het attest van de Congolese ambassade van 24 maart 2021. In dit attest stelt de ambassade dat het paspoort met nr. [...] effectief werd afgegeven door de bevoegde autoriteit van Congo te Kinshasa op 11 maart 2019 aan de heer [naam van verzoeker] van Congolese nationaliteit geboren te Kinshasa op [...1985]. Daarnaast voegde verzoeker het bewijs van de verklaring van verlies van het paspoort en het ontvangstbewijs van de aanvraag voor een nieuw paspoort. De gemachtigde is volgens verzoeker niet ingegaan op die nota zodat men er kan vanuit gaan dat de gemachtigde die nota niet in zijn analyse heeft betrokken. Verzoeker ziet hierin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Opnieuw benadrukt verzoeker het laatste lid van paragraaf 2 van artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Nu die bepaling niet werd gerespecteerd, heeft de gemachtigde ook geen correcte toepassing gemaakt van artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoeker vervolgt dat de ratio legis erin bestaat de betrokken persoon te kunnen identificeren evenals zijn nationaliteit. Uit de voorgelegde elementen blijkt volgens verzoeker dat dit doel werd behaald en de tegenpartij is bijgevolg tot een verkeerde beoordeling van de situatie overgegaan. Volgens verzoeker is de appreciatiefout manifest omdat de gemachtigde met de evidente situatie geen rekening heeft gehouden. Door de voorgelegde stukken niet in overweging te nemen, heeft de gemachtigde een verkeerde interpretatie van de identiteitsdocumenten gegeven.

In het laatste onderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM gezien de gevolgen voor het persoonlijk leven aangezien er de verplichting bestaat voor de partners om samen te wonen. Verder wijst verzoeker ook op een schending van artikel 8 van het EVRM. Na een theoretische toelichting over deze verdragsbepaling stipt hij aan dat de beslissing niet gerechtvaardigd is nu het verzoeker zijn recht op een familieleven ontnemt dat hij wenst te leiden in lijn met de menselijke waardigheid. Zonder recht op verblijf is immers zijn familieleven gecompromitteerd terwijl hij een geldig motief heeft om zich bij zijn partner in België te willen vestigen.

Beoordeling

Wat betreft het eerste onderdeel, merkt de Raad op dat de gemachtigde de beslissing steunt op artikel 52, § 4, 5^e lid van het Vreemdelingenbesluit.

Deze bepaling stelt:

“§ 4 Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

[...]

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verzoeker meent evenwel dat artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit aan de orde is.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit de voorgaande regelgeving blijkt dat de bevoegdheid van de gemeente niet verder strekt dan na te gaan of er documenten werden voorgelegd die conform artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit de identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid van de wet kunnen aantonen alsook of er documenten worden voorgelegd waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, kan vervullen.

De inhoudelijke beoordeling evenwel of de voorgelegde stukken ook effectief volstaan om de identiteit en de andere voorwaarden aan te tonen, is de bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. In casu is het duidelijk dat verzoeker verscheidene stukken had voorgelegd waarmee hij zijn identiteit en de overige voorwaarden tracht aan te tonen. Het is dan ook correct dat het gemeentebestuur de aanvraag heeft overgemaakt aan de gemachtigde voor de inhoudelijke beoordeling ervan.

De thans bestreden beslissing werd genomen door de bevoegde overheid.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling.

Artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

[...]

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Verzoeker diende aldus in principe een geldig paspoort voor te leggen, voorzien van een geldig visum.

De gemachtigde heeft gemotiveerd dat verzoeker de volgende stukken heeft voorgelegd:

- Kopie van een paspoort met nummer "OP[...]";
- Attest van de Congolese ambassade van 24 maart 2021 te Brussel waarin wordt bevestigd dat op 11.03.2019 aan de heer M. M. M. een paspoort werd uitgereikt in Kinshasa met nr. OP [...];
- "verfrommeld briefje" waarmee betrokkene probeert te bewijzen dat hij een nieuw paspoort heeft aangevraagd: het gaat om een ticketje met identiteitsgegevens op, een kwijting van 99 euro in cash betaald op 6.09.2021 met stempel van de Congolese ambassade en een soort strookje dat met de hand is ingevuld.

Volgens verzoeker heeft hij hiermee voldaan aan het voorleggen van de vereiste documenten conform artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit.

De gemachtigde aanvaardt deze stukken niet als afdoende bewijs om verzoeker te kunnen identificeren, noch dat deze stukken voldoen aan een identiteitsbewijs zoals vereist in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit inuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde motiveert dat een kopie van een geldig paspoort niet hetzelfde is als een geldig paspoort voorleggen. Aan de hand van de kopie, met bevestiging van de ambassade dat het paspoort wel degelijk is afgeleverd aan de vermelde persoon in Kinshasa, kan betrokkene volgens de gemachtigde niet geïdentificeerd worden. Verzoeker heeft zich voor het eerst kenbaar gemaakt op 5 mei 2021 omdat hij wettelijk wou samenwonen. Men kan niet achterhalen wanneer verzoeker in België is ingereisd, omdat er maar 1 pagina van het paspoort werd gekopieerd. De gemachtigde stelt dat om persoonsverwisseling te kunnen uitsluiten een geldig paspoort moet worden voorgelegd. De gemachtigde wijst erop dat het niet valt uit te sluiten dat het om een paspoort dat wel degelijk door de Congolese autoriteiten in herkomstland is uitgereikt, maar niet aan verzoeker. Het bevat geen handtekening of vingerafdruk van verzoeker, wat belangrijke gegevens zijn om iemand te kunnen identificeren. Dergelijke paspoorten zijn niet geldig in België.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker inderdaad geen geldig paspoort heeft voorgelegd, zoals artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet vereist, hetgeen niet hetzelfde is als een kopie van een pagina uit het paspoort en dat de gemachtigde de voorgelegde stukken om de identiteit aan te tonen onderzocht heeft, doch van oordeel was dat deze niet konden volstaan om verzoeker te identificeren.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de gehele situatie waarin hij heeft toegelicht dat hij zijn paspoort was verloren, reden waarom hij heeft gewerkt met een kopie en een attest van de ambassade, blijkt dat de gemachtigde is ingegaan op de kopie en op het attest van de ambassade. De gemachtigde neemt geen genoegen met een kopie van een pagina omdat hiermee geen persoonsverwisseling kan worden uitgesloten. Om de geldigheid of echtheid van een paspoort te kunnen nagaan, moet een geldig paspoort worden voorgelegd. Nu beschikt de gemachtigde immers noch over een handtekening, noch over een vingerafdruk in de kopie, hetgeen belangrijke biometrische gegevens zijn om iemand te kunnen identificeren.

Wat betreft het attest van de ambassade, stelt de gemachtigde dat hij wel wil aannemen dat een paspoort is uitgereikt door de Congolese autoriteiten aan iemand met de naam M.M.I. op 11 maart 2019, maar dat hiermee niet is aangetoond dat dit aan verzoeker was. De Raad stelt vast dat uit het attest van de ambassade van 24 maart 2021, dat zich in het administratief dossier bevindt, inderdaad niet meer kan afgeleid worden dan dat in Kinshasa op 11 maart 2019 aan de heer M.M.M. van Congolese nationaliteit een paspoort werd afgegeven met een geldigheidsduur van 11 maart 2019 tot 10 maart 2014 met het nummer [...]. Of verzoeker weliswaar die heer M.M.M. is die een kopie uit het paspoort voorlegt, is niet afdoende aangetoond hiermee. In dit attest verwijst de ambassade ook niet naar het feit dat het paspoort met dat nummer verloren zou zijn.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde niet is ingegaan op de "nota", waarvan de Raad vermoedt dat hij doelt op de elementen die hij heeft voorgelegd om het verlies van en de aanvraag van een nieuw paspoort aan te tonen, meent de Raad dat uit de beschrijving die de gemachtigde heeft gemaakt, duidelijk blijkt dat hij deze wel in zijn beoordeling heeft betrokken, maar geen bewijswaarde hecht aan die stukken.

Zo heeft de gemachtigde het over “verfrommelde briefjes” waarmee betrokkene “beweert” te bewijzen dat hij een nieuw paspoort heeft aangevraagd.

Daargelaten de vraag of deze stukken kunnen aantonen dat verzoeker een nieuw paspoort zou aangevraagd hebben op 6 september 2021, en in het licht van artikel 41, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat verzoeker meermaals onderstreept, valt het de Raad op dat die aanvraag reeds dateerde van voor de aanvraag gezinshereniging op 22 september 2021, dat verzoeker ook in de bijlage 19ter van 22 september 2021 werd gewaarschuwd dat hij ondanks het voorleggen van kopie van de pagina van het paspoort en dat attest van de ambassade, toch een paspoort moet voorleggen voor 21 december 2021 en dat verzoeker dat nieuw aangevraagd paspoort voor het nemen van de bestreden beslissing op 18 maart 2022 nog niet kon voorleggen.

De Raad meent aldus dat waar artikel 41, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verzoeker door de gemachtigde in staat moet worden gesteld, alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, binnen redelijke grenzen/redelijke termijn de vereiste documenten te verkrijgen of ze zich te laten bezorgen, of op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet, dat verzoeker in casu voldoende tijd heeft gekregen van de gemachtigde om een geldig paspoort te kunnen verkrijgen alvorens de bestreden beslissing te nemen. Bovendien beoogt de gemachtigde ook geen terugdriving van verzoeker met de bestreden beslissing, die noch een terugdriving, noch een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De Raad volgt verzoeker zijn betoog dan ook niet dat artikel 41, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet niet werd gerespecteerd.

Anders dan verzoeker voorhoudt, volgt de Raad om de voormelde redenen niet dat verzoeker met de voorgelegde stukken op afdoende wijze kon worden geïdentificeerd, noch dat de gemachtigde tot een verkeerde beoordeling van de situatie is overgegaan of bepaalde stukken niet in zijn besluitvorming heeft betrokken.

De Raad acht de beoordeling niet onzorgvuldig, noch heeft de gemachtigde zich bezondigd aan een kennelijke appreciatiefout.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Het betoog van verzoeker, met name dat de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden omdat hij niet aan zijn verplichting kan voldoen om met zijn wettelijke partner samen te leven, heeft geen uitstaans met folteringen of met onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen die volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een minimum aan hardheid moeten bereiken.

Tot slot voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM omdat de beslissing zijn recht op een familieleven met zijn partner zou ontnemen, terwijl hij een geldig motief heeft om zich bij zijn partner te vestigen.

De Raad wijst erop dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof de proportionaliteitstoets en belangenafweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en mutatis mutandis GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8). De Raad heeft supra reeds vastgesteld dat niet op onregelmatige wijze in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker niet afdoende zijn identiteit heeft aangetoond. De Raad heeft er begrip voor dat verzoeker zich bij zijn wettelijke partner wenst te vestigen, maar acht het niet disproportioneel dat hij daarvoor zijn identiteit moet bewijzen. Het is onduidelijk waarom verzoeker geen nieuw geldig paspoort zou kunnen verkrijgen en daarmee een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van zijn Belgische partner zou kunnen indienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt in geen geval, evenmin kan een schending van artikel 8 van het EVRM aangenomen worden.

Het laatste onderdeel van het middel is eveneens ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES